

Ομιλία του Αρχ. Γερβάσιου Ραπτόπουλου προς φυλακισμένους

/ [Πεμπτουσία](#)

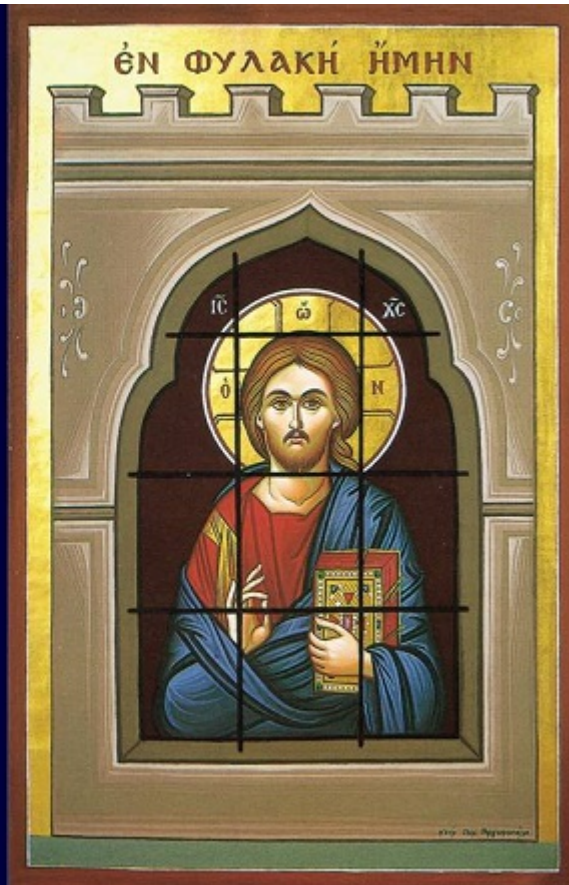
«ΤΟ ΓΛΥΚΥ ΕΑΡ» της ζωής μας

«Ω γλυκύ μου έαρ, γλυκύτετόν μου τέκνον» (Εγκώμια Μ. Παρασκευής)

Αγαπητοί μου αδελφοί κρατούμενοι, **[1]**

Η αγάπη του Χριστού, τον οποίο διακονούμε στα πρόσωπά σας επί 37 ολόκληρα χρόνια με όλη μας την καρδιά, μας έφερε για δεύτερη φορά στο Κατάστημα στο οποίο βρίσκεστε τώρα. Στο Κατάστημα Κράτησης Ναυπλίου. Ασφαλώς κανείς από σας δεν ήταν εδώ το 2005, όταν το επισκεφθήκαμε για πρώτη φορά. Εύχομαι γρήγορα να τελειώσει η ποινή όλων σας και να επιστρέψετε στα σπίτια σας ελεύθεροι, για να συνεχίσετε τη ζωή σας διδαγμένοι από τις δυσκολίες και τις δοκιμασίες στις οποίες σάς έφεραν λάθη και απερισκεψίες ίσως του παρελθόντος. Ο Θεός να δώσει το καλύτερο στην προσωπική ζωή τού καθενός από σας.

Εν φυλακή ήμην...

Πηγή: diakonia-filakon.gr

Ήρθαμε, λοιπόν, σήμερα εδώ. Στο χώρο σας. Πώς ήρθαμε; Με πολλή αγάπη. Με χαρά. Και με προθυμία. Και γιατί ήρθαμε; Ήρθαμε για να σας δούμε και να μας δείτε. Σεις να πάρετε κουράγιο και δύναμη από τη δική μας παρουσία και από τη δική μας αγάπη και μείς να επισκεφθούμε τόν «φυλακισμένο» Χριστό, κατά το λόγο του· Εν φυλακή ήμην, και ήλθετε προς με» (Ματθ. 25, 36). Φαινομενικά ήρθαμε σε σας. Τους κρατουμένους. Τους ανθρώπους πίσω από τα τείχη. Ευαγγελικά όμως ήρθαμε να δούμε τον ίδιο το Χριστό στα πρόσωπά σας, αφού ο ίδιος διαβεβαίωσε ότι «κάθε πράξη αγάπης στους αδελφούς μου είναι πράξη αγάπης σε μένα τον ίδιο». Τόσο πολύ μας αγαπά. Τόσο πολύ μας τιμά.

Ήρθαμε ακόμη για να σας δώσουμε τα δώρα της αγάπης μας. Δώρα για όλους σας. Όσοι είστε σήμερα στο Κατάστημα, τόσα δέματα φέραμε. Η αγάπη μας δεν ξέχασε κανέναν. Βλέπετε, ήρθαμε για να δώσουμε χαρά σε όλους και να μή λυπήσουμε ούτε έναν. Ούτε μια ψυχή.

Και τέλος, ήρθαμε για να σας δώσουμε και κάτι άλλο. Κι αυτό το κάτι άλλο είναι πιο σπουδαίο. Πιο μεγάλο. Γιατί είναι πνευματικό. Γιατί ξεκουράζει την ψυχή. Τη γλυκαίνει, Της δίνει και κουράγιο για να αντέχει και νά συνεχίζει. Κι αυτό είναι ο λόγος του Θεού. Αυτά τα λόγια που σας λέω και που θα σας πώ ακόμη.

Θέλω νά τονίσω και να υπογραμμίσω στην αγάπη σας μια μεγάλη αλήθεια. Μια αλήθεια που πηγάζει μέσα από την Ακολουθία του Αγίου Πάσχα. Της μεγάλης γιορτής της Αναστάσεως.

Σε μια στροφή του Επιταφίου Θρήνου απευθυνόμενη η Παναγία στο Χριστό ως Μητέρα του βλέποντάς Τον επάνω στο σταυρό, του λέει:»Ω γλυκύ μου έαρ, γλυκυτόν μου τέκνον, που έδυ σου το κάλλος;». Ω γλυκιά μου άνοιξη, ω γλυκυτό μου παιδί, που χάθηκε η ωραιότητα της μορφής σου; Πως τα πάθη σου και το μαρτύριό σου σε έκαναν αγνώριστο;

Ω γλυκιά μου άνοιξη! Πόση αγάπη κρύβει η Παναγία για το Χριστό πίσω από αυτήν τη φράση, πίσω από αυτήν την προσφώνηση! Γι' αυτό «τό γλυκύ εαρ», γι' αυτήν τή γλυκιά άνοιξη, ήρθα να σας μιλήσω σήμερα. Να σας μιλήσω και να σας πώ οτι ήρθε ο Χριστός, το γλυκύ έαρ της Παναγίας μας, από τον ουρανό κάτω στη γή σαν άνθρωπος, για να ανθίσει μέσα στίς καρδιές μας μια άλλη άνοιξη. Μια άλλη ομορφιά. Τί σημαίνει αυτό; Σημαίνει μια μεγάλη αλήθεια. Σημαίνει πως όπου βρίσκεται ο Χριστός, εκεί βασιλεύει η ομορφιά. Εκεί υπάρχει αρετή. Εκεί όλα είναι ωραία. Όπου όμως κυριαρχούν τα πάθη, εκείνα είναι βάσανο. Μας βασανίζουν πραγματικά είτε είμαστε μέσα στη Φυλακή είτε είμαστε έξω απ' αυτήν. Τα πάθη φέρνουν βαρυχειμωνιά στην ψυχή. Κάνουν τη ζωή αβίωτη. Την κάνουν ανυπόφορη. Και στους άλλους και στον ίδιο μας τον εαυτό. Και δυστυχώς τα πάθη είναι πολλά. Δυστυχώς. Δέν ξέρει κανείς ποιο να πει πρώτο και ποιό να πει δεύτερο. Ενδεικτικά μονάχα θά σας αναφέρω κάποια πάθη που είναι από τα πιο συνηθισμένα και που όσοι τα έχουμε, ζούμε τη βαρυχειμωνιά που φέρνουν στην ψυχή και την αποξένωση από την ομορφιά της ζωής.

Ο θυμός

Όλοι μας έχουμε θυμώσει στη ζωή μας. Κι εμείς και σεις. Και ξέρουμε πως είναι ο θυμωμένος. Όταν ο άνθρωπος θυμώνει, χάνει την ηρεμία του. Χάνει τη γλυκύτητά του. Δέν μιλάει ωραία. Μιλάει άσχημα, γιατί σε τέτοιες στιγμές δεν λειτουργεί το μυαλό. Λειτουργεί μόνον η γλώσσα, το πάθος, και ο άνθρωπος πάνω στο θυμό του λέει λόγια άσχημα, υβριστικά, υποτιμητικά για το συνάνθρωπό του. Και πολλές φορές απλώνει τα χέρια και χτυπά άνθρωπο. Και όχι μόνον αυτό. Υπάρχουν παραδείγματα ανθρώπων που πάνω στό θυμό τους, πάνω στα νεύρα τους πήραν στα χέρια φονικά όργανα και έφτασαν στο σημείο να θανατώσουν συνάνθρωπό τους. Αυτός είναι ο θυμός. Σίφουνας. Καταιγίδα. Θύελλα. Κεραυνός. Μέσα σ' αυτήν την ψυχολογική κατάσταση, μέσα σ' αυτόν το θυμό, σ' αυτήν τη βαρυχειμωνιά της ψυχής, έρχεται η Εκκλησία μας, έρχεται το Ευαγγέλιο, έρχεται ο Χριστός σαν γλυκιά άνοιξη και φέρνει μέσα στην ψυχή ηρεμία, γαλήνη, ομορφιά. Γιατί όταν ο

Χριστός πάρει θέση μέσα στην καρδιά μας, σαν σκόνη διαλύεται ο θυμός, η ανώμαλη αυτή κατάσταση της ψυχής. Αυτήν την άνοιξη, αυτήν την ομορφιά ήρθαμε σήμερα να φέρουμε στις ψυχές σας, αγαπητά μου παιδιά. Για να υπάρχει άνοιξη όχι μόνον έξω στον κάμπο της Αργολίδας, αλλά και στις καρδιές των αδελφών κρατουμένων σ' αυτήν τη Φυλακή.

[Συνεχίζεται]

1. Η ομιλία έγινε από τον Αρχ. Γερβάσιο Ραπτόπουλο στο κατάστημα κράτησης Ναυπλίου, στις 25/4/2014.